

дани отъ сынове на двама-та помирены Графове, да придружатъ тѣло-то до послѣдне-то му покоище; а Графове-тѣ и графини-тѣ, всички-тѣ имъ гостиѣ, включително Анхалтскый-тѣ Князь, градскы-тѣ власти, дѣца-та отъ училища-та, и населеніе-то отъ околнѣ-тѣ странѣ, съпроводили тѣло-то до Айзлебенскы-тѣ порты. Въ всички-тѣ села по пѣть-тѣ звонове-тѣ звѣняли, и малко и голѣмо ся припнѣло да участвува въ шествіе-то. Едно по-голѣмо заявленіе было направено въ Халле. На прѣдѣлы-тѣ на Електорство-то, особенни пратенници, испратени отъ Електоръ-тѣ, приели тѣло-то; и сутринь-тѣ на 22-й с. м., едно многобройно нажалено множество го придружило до Виттембергскѣ-тѣ церквѣ, дѣто Лутеровъ-тѣ гласъ былъ толкозь често слушанъ. Меланктонъ, обладанъ отъ печаль, казалъ надгробно слово на расплаканный-тѣ народъ; понеже никакой другъ не е былъ толкозь способенъ за таквѣзь работѣ въ този случай колкото него.

Въ цѣлѣ-тѣ евангелскѣ церквѣ ся чувалъ единъ плачевенъ гласъ. Както Елисей къмъ Иліѣ, така и Меланктонъ выкнѣлъ: “Увы, колесница Израилева, и конница негова!” Никой никогашъ не е былъ повече оплакванъ отъ единъ великъ народъ,